

V lásku na první pohled jsem nikdy nevěřila.

Chtíč na první pohled? Jasně. Jako, viděla jsem Michaela Fassbendera v *X-Men: První třída*.

Ale to, co se stalo čtvrt hodiny potom, co Ghost Orchid slezli z jeviště, potom, co jsem si vyřvala plíce a utleskala ruce, abych podpořila Eliho za bicími, Gorda s kytarou a Masona s basovou kytarou, jsem rozhodně nečekala.

Zamilovala jsem se do hlasu ve tmě. Nedělám si legraci, ani nepřeháním. Byla to čistá, ničím nezředená láska.

Na prázdné jeviště ještě naposledy vyběhl zvukař hlavní hvězdy večera, aby zkontroloval dvě kytary, basu, mikrofon a bicí, které tu byly rozložené už několik hodin. Světla potměněla a sál praskal ve švech, poslední příchozí ho naplnili tak, že tu muselo odhadem být přes tisíc lidí. Dav začal šílet. Řvali jako zvířata, bylo to stejným dílem děsivé a vzrušující. V černočerné tmě se ozval tichý zpěv nadpozemského hlasu a fanoušci se rozječili ještě hlasitěji.

Za ohromnou soupravou bicích se v promyšlených obrazcích rozblíkala světla na obrovské barevné LED obrazovce a jeviště se rozzářilo jako při ohňostroji. Odkudsi se zjevili dva kytaristi a basák s bubínkem.

Slova písně se nesla sálem sotva jako zašeptání, nedalo se rozpoznat, jaké tóny zpěvák vyzpívá, a to byl konec – tedy alespoň v emocionálním slova smyslu.

Gordo měl hezký, hluboký hlas, pěkně sytý a skoro chraplavý, ale tenhle zpěvák byl jeho pravý opak. Hlas měl položený o něco výš, zněl neuvěřitelně silně a trochu sípavě, svou čistotou přímo bodal. A ten rozsah... Panebože.

Na jevišti jsem viděla jen obrys muže, pohyboval se ale s energií a charismatem, od nichž nikdo v publiku – a ani já – nedokázal odtrhnout zrak. Sledovala jsem všechno – výbuchy žluté a červené na LED panelu za bicími, nádherný muzikální hlas, chytlavé melodie, které se rozezněly po úvodní sloce.

Byla to láska. Prostá, jednoduchá, nekomplikovaná láska.

Bohužel pro mě si zrovna tuhle chvíli vybrali fanoušci Ghost Orchid k nákupu triček a céděček. Snažila jsem se je obsloužit co nejrychleji a neustále jsem se po očku dívala k pódiu, aby mi neunikla ani vteřina zpěvákovy dynamické show. Byl skvělý. Teda, celá jeho kapela byla skvělá. Chytlavý mix pop-rocku, indie a prog rocku – jako by si vytvořili svůj vlastní žánr. Pokaždé, když se mi trochu uvolnily ruce a mohla jsem se podívat na jeviště, viděla jsem, jak se dlouhá, šlachovitá postava v černých kalhotách, šedé košili a úzké kravatě pohybuje a neustále nadskakuje v rytmu hudby.

Následující hodina a půl uběhla jako šmouha prodeje a úžasné muziky. Stará skleněná zavařovačka v rohu stolu se utěšeně plnila bankovkami, takže jsem se na lidi prahnoucí po merchi zářivě usmívala, i když bych je v hloubi duše nejradši poslala k šípku, abych si mohla užít koncert.

O krátkých přestávkách mezi jednotlivými písničkami zpěvák mluvil ke svým divákům, děkoval jim za podporu a za to, že přišli, občas prohodil něco o následující skladbě. V jednu chvíli vyletěla uprostřed písně z publika podprsenka a trefila ho přímo do ruky. Zpěvák ji za ramínko zvedl, aniž přestal zpívat, a pověsil si ji na stojan od mikrofonu, kde zůstala až do konce vystoupení.

Sledovat Cloud Collision a jejich obecenstvo bylo jako nádherné šílenství. Mezi úsměvy, které jsem si vyměňovala se svým „sousedem“ Carterem, a křičenými, ušními špunty tlumenými rozhovory, které jsem vedla s fanoušky Ghost Orchid, bylo snadné zapomenout, že příštích pár měsíců svého života strávím se svými třemi nejlepšími kamarády a osmi cizinci.

Kapela dohrála přídavek a strhl se bláznivý potlesk. Zpěvák tím svým sebejistým tenorem poděkoval všem, že přišli. Vychutnávala jsem si to. Nekončící tahání požadovaných velikostí triček a pečlivé zapisování každého prodeje do účetnictví bylo důvěrně známé. Než jsem se nadála, ochranka začala poslední loudaly vybízet k opuštění